

LITOPYS SIROHO ORDENU

ТЕНЕТА ВІЙНИ

— КНИГА 2 —

ПАВЛО ДЕРЕВ'ЯНКО

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.161.2-31
Д36

Павло Дерев'янка

Д36 Літопис Сірого Ордену. Тенета війни. Книга 2 [Текст] : роман / Павло Дерев'янка. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 536 с.

ISBN 978-966-448-452-4

Минуло сім років відтоді, як юні характерники обрали вовчу стежку. Протистояння між Північним Альянсом і Двоморським Союзом похитнуло Сірий Орден: хтось загинув, а ті, хто вижили, назавжди опинилися в безжальних тенетах війни.

Тим часом в Гетьманаті готуються вибори нового гетьмана, а чутки про нову війну та зовнішнього ворога ширяться дедалі швидше. Попереду у лицарів Сірого Ордену нові випробування, підступи й зради, кохання та боротьба за долю держави. Але вони до останнього стоятимуть на варті лицарського обов'язку та захисті найдорожчих своєму серцю — людей, ордену та державності.

УДК 821.161.2-31

20 грн від продажу кожного примірника цієї книжки «Видавництво Старого Лева» буде перераховувати на рахунок благодійного фонду ГО «Азов.ONE» — офіційного фонду 12-ї бригади спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України.

Присвячується
захисникам і захисницям України

© Павло Дерев'янка, текст, 2020
© Оксана Сіненко, художнє
оформлення, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-452-4
ISBN 978-966-448-450-0 (серія)

Усі права застережено

ПРОЛОГ

Весняний вечір стелився поміж соснами, обіймав прохолодою, загортав у сутінки самотній маєток. Полотном озерного плеса мерехтіли зорі й відблиски ліхтарів. Від води віяло сирістю; вартові накинули теплі плащі, прикладаючись до кишенькових фляг. Питво економили: сьогодні горілки видали вдвічі менше, а кількість чергових, навпаки, подвоїли — господар приймав високого гостя.

Годину тому прибув екіпаж у супроводі кавалькади з білими хрестами, нашитими на просякнутий запахом ладану одяг. Збройні провели поважного гостя від карети до вітальні, де чекав господар, потому вельможні пани піднялися нагору й утаємничилися наодинці, а заїжджі приєдналися до служок, які били байдики на нижньому поверсі в очікуванні сигналу, без якого потикатися нагору було суворо заборонено.

Кожен мав власну думку щодо секретного питання, задля якого зібралися віч-на-віч голова Таємної Варти Юхим Кривденко та Святійший Патріарх Київський і всієї Русі-України Симеон.

— Війна, кажу вам! Такі наради збирають хіба перед війною.

— Ніч довгих ножів буде. Давно гебреїв не трясли! Знахабніла наволоч пейсата!

— У Видубицькому монастирі ікона Богоматері заплакала миром і кров'ю, а потім узялася пророкувати майбутнє... Патріарх усе саморуч записував!

— А я чув, що скарб Ярослава Мудрого знайшли.

— Дідька лисого знайшли! Шляхетним панам схотілося перехилити квартиру, а ви, йолопи, розводите містерії! Налийте краще.

Доки внизу множилися дедалі химерніші припущення, Святійший Патріарх Київський і всієї Русі-України, вмостивши немолоде тіло у зручному кріслі, розглядав орнаментований червоним деревом кабінет господаря. Численні книжкові шафи, мапи українських полків і східної Європи, кілька доволі талановитих пейзажів; жодної ікони чи розп'яття. Втім, Симеона турбувала відсутність не християнських регалій, а вірних пахолків, до яких він міцно прив'язався за останні роки: на самоті, без сторонньої допомоги, старий почувався незатишно.

— Ви не довіряєте власній челяді? — спитав Патріарх.

Юхим знічев'я гортав грубезну збірку філософських есеїв «Pro prugodu svitu», витягнуту з полиці наосліп. Нечитаний том порипував корінцем, уперше розгортаючись світові. Господар повернув книжку до шафи і звернувся до гостя з ввічливою усмішкою:

— Довіряю. Водночас мені, голові Таємної Варти, відомо, як легко люди купуються й продаються, тому будь-які вуха при обговоренні настільки делікатного питання вважаю зайвими, — голова Варти підійшов до

сервірованого столу. — Вино я здатен розлити самотійно, не переймайтеся, Ваша Святосте.

Червона цівка перелилася з карафи до кришталевого келиха в покручених артритом руках. Патріарх обережно понюхав напій, пригубив, поцмокав губами і схвально кивнув.

— Колекційне.

— Ваша правда, — голова налив і собі. Насправді він не уявляв, що то за вино, бо на алкоголі не знався, та й не вважав за належне засмічувати собі голову такими речами. — Бажаєте чогось до вина? Як бачите, є сир, фрукти...

— Запізно для прийому їжі, — урвав господаря Патріарх.

Неподалік ухнув пугач. Симеон здригнувся й ледь не розлив вино на сиву бороду.

— Не маєте перестороги залишатися наодинці, сину мій? — старий нервово роззирнувся. — З вашою посадою...

Пальці Юхима пробігли кобурою на ремені.

— Якщо вбивця пройде повз моїх людей аж сюди, то гріш мені ціна як голові Таємної Варти.

Симеон погладив бороду — відповідь його не вдовольнила. Юхим ковтнув трохи вина, підійшов до великого глобуса, крутнув. Годинник басовито оголосив дев'яту.

— Має ось-ось з'явитися, — повідомив господар.

— Хто він такий? — Патріарх зазвичай готувався до сну о цій годині: його дратувало, що сьогодні він порушить розклад, який у поважному віці багато важить. — Цей невідомий... Ви повсякчас оминали говорити про нього з огляду на секретність, сину мій. Тепер можете розповісти?

— Побачите на власні очі, Ваша Святосте. Людина напрочуд неординарних талантів... Можна сказати, він сам знайшов мене. Всім серцем ненавидить перевертнів і поділяє наше прагнення позбутися їх. Розповідь, як зрушити боротьбу з місця. Його варто вислухати.

— Залишається довіритися вашому чуттю, сину мій! Сподіваюся, що ця людина напрочуд неординарних талантів має серед своїх чеснот і пунктуальність.

— Має, — почувся новий голос.

До кімнати з балкона ступив чоловік. Патріарх метнув переляканий погляд на Юхима. Той прожогом обернувся, водночас схопившись за зброю, але за мить силувано посміхнувся.

— Чорт! О, вибачте, Ваша Святосте.

Патріарх видихнув, поклавши руку на серце, і перехрестив господаря, даруючи прощення.

— Вмієте ефектно з'являтися, — сказав Юхим гостеві, прибираючи руку від кобури. — Я не вірив, що хтось здатний пройти крізь мої кордони, та ще й на цей поверх. Як вам вдалося?

— Методи, — відповів чоловік і всівся без запитань, у такий спосіб проголошуючи частину привітань завершеною.

— Він пройшов повз ваших людей аж сюди, сину мій, — закректав Патріарх і підморгнув Юхимові.

Той подумки обізвав священника старим гівнюком, стиснув губи і наповнив третій келих. Гість поставив вино перед собою на стіл, не скинувши затули.

Новоприбулий виявився паном невисоким і широкоплечим, плащ укривав його присадкувату постать, а глибокий каптур приховував обличчя: виднілася тільки помережена сивиною борідка.

— Я залишуся інкогніто, — мовив гість до Патріарха. — Можете кликати мене Рахманом.

— Як хочете, — той стенив плечима. — Якщо після тривалих перемовин голова Таємної Варти вважає, що ви можете допомогти... Сподіваюся, що так воно і є. Бо мій час коштує дорого.

— Тоді без зайвих передмов перейдімо до справи, — гість звернувся до Кривденка з незрозумілою інтонацією: чи то питає, чи то ставив перед фактом.

— Прошу, — Юхим крутнув глобус.

Непокоїло, що той, хто назвався Рахманом, заліз на його балкон непоміченим. Бозна, як він це зробив, але охорона — подвоєна охорона, чорт забирай! — без винятків отримує сувору догану.

— Отже, панове, Сірій Орден. Містична спільнота шаленців, які підписали угоду з нечистим заради могутніх сил, що їх начебто використовують на захист країни. Чорнокнижники виставляють це неподобство за чесноту, отримують від держави платню й офіцерські звання, а діяння їхні невідомі нікому, крім Гетьмана особисто.

— О так, — процідив крізь зуби Юхим.

Він мав чимало резонів ненавидіти Орден: постійні палиці в колеса, присвоєння гучних справ, конфлікти перехресних компетенцій, боротьба за фінансування з державної скарбниці. Чесно й віддано Юхим намагався робити свою справу, а «легендарні» лицарі, що ледь не захлиналися своїм містичним пафосом, повсякчас тільки перешкоджали його людям. Чаша терпіння наповнювалася багато років, аж доки не тріснула.

— Характерники заманюють до своїх лав дітей... — почав було гість, аж тут священник палко перебив його: